

Emirdağ Lahikasında sağ, sol, merkez kuvvet tabirleri işleniyor. Oradaki kıssada neler anlatılmak istenmekte, o bölümü açıklayabilir misiniz?

Konu ile ilgili Emirdağ Lahikası'nda geçen bölümü aşağıya alalım:

"Küfür ile imân ortası yoktur. Bu memlekette İslâmiyete karşı komünist mücadelesi ortası olamaz. Sağ ve sol, ortası, üç meslek icap ettirir. Eğer İngiliz, Fransız deseler hakları var. 'Sağ İslâmiyet, sol komünistlik, ortası da Nasraniyet.' diyebilirler. Fakat bu vatanda, küfr-ü mutlaka karşı imân ve İslâmiyet'ten başka bir din, bir mezhep olamaz. Olsa, dini bırakıp komünistliğe girmektir. Çünkü hakikî bir Müslüman hiçbir zaman Yahudi ve Nasranî olamıyor. Olsa olsa dinsiz olup tam anarşist olur."

"İnşaallah, Maarif ve Adliye Vekilleri gibi, sair erkânlar da bu ehemmiyetli hakikati tam anlayacaklar. Sağ-sol tâbiri yerine, hak ve hakikat ve Kur'ân ve imân kuvvetine dayanıp bu vatani küfr-ü mutlakten, anarşilikten, zındıkadan ve onların dehşetli tahribatlarından kurtarmaya çalışmalarını rahmet-i İlâhiyeden bütün ruh u canımızla niyaz ve rica ediyoruz."(1)

Bir Müslüman için, sağ, sol ve orta tabirlerini kullanmak doğru değil. Çünkü iman ve küfrün ortası olamaz. Zira bir Müslüman İslamiyet'ten çıksa, tamamen anarşist olur, ortada kalmaz. Ama bir Hristiyan için böyle olamayabilir. Bunun izah ve ispatını On Birinci Şua'dan Üstad'dan dinleyelim:

"Hiç olmazsa ecnebî dinsizleri gibi yaşarız."

Cevaben dedim: Ecnebi dinsizleri gibi de olamazsın. Çünkü onlar bir peygamberi inkâr etse, diğerlerine inanabilirler. Peygamberleri bilmesede Allah'a inanabilir. Bunu da bilmezse, kemâlâta medar bazı seciyeleri bulunabilir. Fakat bir Müslüman, en âhir ve en büyük ve dini ve dâveti umumî olan âhir zaman Peygamberi Aleyhissalâtü Vesselâmı inkâr etse ve zincirinden çıksa, daha hiçbir peygamberi, hattâ Allah'ı kabul etmez. Çünkü bütün peygamberleri ve Allah'ı ve kemâlâtı onunla bilmiş. Onlar onsuz kalbinde kalmaz. Bunun içindir ki, eskiden beri her dinden İslâmiyete giriyorlar ve hiçbir Müslüman,

hakiki Yahudi veya Mecusi veya Nasranî olmaz. Belki dinsiz olur; seciyeleri bozulur, vatana, millete muzır bir hâlete girer. İspat ettim. O muannid ve mütemerrid şahsın daha tutunacak bir yeri kalmadı. Kayboldu, cehenneme gitti."(2)

Yirmi Dördüncü Söz'de ise şunlar ifade edilmektedir;

" Meselâ, nasıl ki bir saray bulunsa, büyük bir dairesinde büyük bir elektrik lâmbası bulunur. O elektrikten teşâub etmiş ve onunla bağlı küçük küçük elektrikler, küçük menzillere taksim edilmiş. Şimdi birisi o büyük elektrik lâmbasının düğmesini çevirip ziyâyı kapatsa, bütün menziller derin bir karanlık içine ve vahşete düşer."

"Ve başka sarayda, büyük elektrik lâmbasıyla merbut olmayan küçük elektrik lâmbaları her menzilde bulunuyor. O saray sahibi büyük elektrik lâmbasının düğmesini çevirerek kapatsa, sâir menzillerde ışıklar bulunabilir, onunla işini görebilir. Hırsızlar istifade edemezler."

"İşte ey nefsim! Birinci saray bir Müslümandır; Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, onun kalbinde, o büyük elektrik lâmbasıdır. Eğer onu unutsa, el-iyâzü billâh, kalbinden onu çıkarsa, hiçbir peygamberi daha kabul edemez; belki hiçbir kemâlâtın yeri, ruhunda kalamaz, hattâ Rabbini de tanımaz. Mahiyetindeki bütün menziller ve latîfeler karanlığa düşer ve kalbinde müthiş bir tahribât ve vahşet oluyor. Acaba bu tahribât ve vahşete mukabil hangi şeyi kazanıp ünsiyet edebilirsin? Hangi menfaati bulup o tahribât zararını onunla tâmir edersin? Halbuki, ecnebîler o ikinci saraya benzerler ki, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın nurunu kalblerinden çıkarsalar da kendilerince bâzı nurlar kalabilir veya kalabilir zannederler. Onların mânevî kemâlât-ı ahlâkiyelerine medâr olacak Hazret-i Mûsâ ve İsâ Aleyhimesselâma bir nevi imânları ve Halıklarına bir çeşit îtikadları kalabilir."(3)

Dipnotlar:

(1) bk. [Emirdağ Lahikası-II, 54. Mektup.](#)

(2) bk. [Sualar, On Birinci Şua, Üçüncü Mes'ele.](#)

(3) bk. [Sözler, Yirmi Dördüncü Söz.](#)